

405.

**Rozporządzenie
Prezydenta Rzeczypospolitej**

z dnia 17 maja 1927 r.

o odroczeniu i przerwie wykonania kar pozbawienia wolności oraz uchylenia aresztu tymczasowego ze względów wojskowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. 78, poz. 443), postanawiam co następuje:

Art. 1. Jeżeli w czasie pokoju skazany na karę nie wyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności pełni czynną służbę wojskową lub został powołany do pełnienia tej służby, należy na wniosek władzy wojskowej zarządzić odroczenie lub przerwę kary do

czasu zwolnienia skazanego z czynnej służby wojskowej.

Władzą wojskową właściwą do postawienia wniosku o odroczenie lub przerwę kary jest:

- a) w stosunku do skazanego, pełniącego czynną służbę wojskową — przełożony dyscyplinarny skazanego o uprawnieniach co najmniej dowódcy pułku;
- b) w stosunku do skazanego powołanego do pełnienia czynnej służby wojskowej — Komentant powiatowej komendy uzupełnień, do której powołany ewidencyjnie należy.

Art. 2. W razie zarządzenia mobilizacji ogólnej lub częściowej, jeżeli skazany na karę nie wyżej dwu lat pozbawienia wolności pełni czynną służbę wojskową lub został powołany do pełnienia tej służby, należy zarządzić z urzędu odroczenie lub przerwę kary do czasu zwolnienia skazanego z czynnej służby wojskowej.

Również należy uchylić areszt tymczasowy (areszt śledczy, tymczasowe przytrzymanie), zarządzony w toku dochodzenia lub śledztwa, o ile obwiniony pełni czynną służbę wojskową lub powołany został do pełnienia tej służby, a według okoliczności danego wypadku — nie należy się spodziewać skazania na karę pozbawienia wolności ponad dwa lata.

Art. 3. W czasie wojny należy na wniosek właściwej władzy zarządzić odroczenie lub przerwę wykonania kary pozbawienia wolności, orzeczonej w wymiarze nie przenoszącym sześciu miesięcy co do osoby, której praca jest niezbędna ze względu na obronę Państwa albo na dotkliwe braki w zaopatrzeniu ludności.

W tych samych warunkach należy zaniechać zarządzenia aresztu tymczasowego (aresztu śledczego, tymczasowego przytrzymania) lub zarządzenia uchylić, jeśli według okoliczności danego wypadku nie należy się spodziewać skazania na karę pozbawienia wolności ponad sześć miesięcy.

Rozporządzenie Rady Ministrów określi, jakie władze są właściwe do postawienia wniosku o zarządzenie odroczenia lub przerwy kary, albo uchylenia aresztu.

Zarządzenie należy odwołać z chwilą ustania przyczyny, która je uzasadniała.

Art. 4. Przedawnienie nie biegnie przez czas, na który odroczone lub przerwano karę.

Art. 5. Do odroczenia lub przerwy wykonania kary powołaną jest władza zarządzająca wykonanie kary. Jeżeli jednak skazany znajduje się w zamknięciu poza okresem władzy, która zarządziła wykonanie kary, przerwę kary zarządza ta władza, której skazany podlega pod względem penitencjarnym.

Uchylenie aresztu tymczasowego (aresztu śledczego, tymczasowego przytrzymania) zarządza sąd właściwy na wniosek prokuratora, a w postępowaniu administracyjnym, na wniosek władzy administracyjnej, o ile ona sama nie jest władna do wydania zarządzenia.

Art. 6. Osoby, zwolnione z więzienia lub aresztu w myśl art. 1 lub 2 niniejszego rozporządzenia, należy odstawić do najbliższej władzy wojskowej.

Art. 7. Od orzeczenia sądu, nieuwzględniającego wniosku o uchylenie aresztu tymczasowego (aresztu śledczego, tymczasowego przytrzymania), można wnieść zażalenie w ciągu siedmiu dni od doręczenia zawiadomienia.

Sąd drugiej instancji rozpoznaje zażalenie na posiedzeniu niejawnem.

Orzeczenia sądu drugiej instancji, jako też inne orzeczenia, wydane na zasadzie niniejszego rozporządzenia, nie ulegają zaskarżeniu.

Art. 8. Przepisy art. 1 i 3 niniejszego rozporządzenia stosuje się tylko do osób skazanych lub obwinionych o przestępstwo, należące do właściwości sądów powszechnych lub władz administracyjnych, nie wyłączając skarbowych, pozostałe zaś przepisy stosuje się również do osób, skazanych lub obwinionych o przestępstwo, należące do właściwości sądów wojskowych.

Art. 9. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy osób, skazanych lub obwinionych o przestępstwo przeciw bezpieczeństwu Państwa.

Art. 10. Uchyła się ostatnie zdanie § 180 i § 401b ustawy o postępowaniu karnem z dnia 23 maja 1873 r. (Dz. u. p. austr. № 119).

Art. 11. Rozporządzenie niniejsze w niczym nie zmienia przepisów ustawy o wojskowym postępowaniu karnem.

Art. 12. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych oraz Skarbu.

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia
Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*